

MAGGIE

**ELI
KUINKA
JANO
TYYDYTETÄÄN**

**TERHI
TARKKAINEN**

TAMMI

TERHI TARKIAINEN

Maggie,

eli kuinka jano tyydytetään

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Kansan Sivistysrahasto on apurahallaan tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.

© Terhi Tarkiainen ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4784-7
Painettu EU:ssa

Joka sortin rakkaudelle

*When I look back upon my life
It's always with a sense of shame
I've always been the one to blame
For everything I long to do
No matter when or where or who
Has one thing in common too -
It's a sin.*

PET SHOP BOYS, "IT'S A SIN"
ALBUMILTA *Actually* (1987)

*But if there is in Nature a Medicine
that deserves the Name of Universal, it is,
in my Opinion, Common Water*

FRIEDRICH HOFFMANN,
An Essay on the Nature and Properties of Water (1761)

I OSA

Kastautuminen

Lontoo, toukokuu 1783

1. luku,

jossa metsästetään lääkäreitä

En muista, milloin viimeksi olemme olleet tanssiaisissa. Onko siitä kaksi vai kolme vuotta? Richard osaisi varmasti sanoa. Veljeni ei koskaan unohda mitään, toisin kuin minä, joka en saa päähäni edes tämäniltaisen isäntämme nimeä. Richard tietäisi päivämäärän tarkkuudella, milloin olemme edellisen keran uskaltautuneet ulos Wayward Courtista ihmisten pariin. Saiko hän silloin heikotuskohtauksen vai antoiko ylen jonkun rouvaparannin silkkikengille? Ehkä sekä että, jos kyseessä olivat ne merihenkiset juhlat, joissa miehet olivat sitoneet huivit päähänsä ja kaikilla naisilla oli silmälaput. Tyrskyt ja vaahtopäät löivät seinille levitetyistä kankaista niin aidontuntuisesti, että minustakin tuntui kuin kelluisin keskellä avomerta. Richard upposi tietysti pohjaan asti.

Tällä kertaa juhlasalin seinät ovat armeliaasti oliivinvihreät, eikä maalauksissa näy vettä muuten kuin iloisissa puronuomissa ja kastepisaroina aamunurmella. Veljeni tarvitsee kestää vain vieraiden ihmisten tunkeilevat katseet ja tämä kertaalleen hengitetty ilma, joka roikkuu yllämme raskaana ranskalaisista parfyymeista ja perienglantilaisista eritteistä.

”Tule, Richard kulta”, sanon tarttuessani veljeni käsi-varteen. ”Äkkiä me yhden tohtorismiehen täältä yhytämme.

Sitten pääsemme pois seurapiirien kurimuksesta emmekä työnnä neniämme ulos kotiovesta ainakaan viikkoon.”

”Kunhan et pakota minua puhumaan kenenkään kanssa”, Richard nurisee, mutta suostuu kuitenkin kulkemaan rinnallani. ”En jaksakaan nyt niitä kauppakomppanian reheviä, punaposkisia ukkoja, jotka päivittelevät, kuinka laihalta näytän ja kuinka kelmeä ihoni on, ikään kuin meillä ei olisi peilejä talossa.”

”Älä huoli, veliseni. Vinkkaat vain minulle, kenen varpaita polkaisen. Laitoin kannalliset kengät juuri sitä varten.”

Urheasti me työnnyimme silkkitasankojen poikki ja peruukkihuippuisten vuorten välistä. En ymmärrä, miksi veljeni tuskaillee ulkonäköään, sillä kukaan miehistä ei ole yhtä komea kuin Richard. Samalla aivan kaikki naiset ovat kauniimpia kuin minä: heillä on enemmän koruja, isommat kauneuspilkut ja monta jalkaa korkeampi kampa. Joukossa on toki myös mustaan samettiin hautautuneita leskirouvia ja aivan liian ohuessa musliinissa pyörähteleviä neitokaisia, joihin minun vanhapiikamaista viehätystäni ei voi verrata, ja silti koen häviäväni jopa heille helmanmitalla. Ehkä juuri siksi onkin hyvä, etten ole Itä-Intian kauppakomppanian kevätkekkereissä löytääkseni sulhasen.

”Mitä luulet?” kysyn nyökätessäni suurten kattokruunujen suuntaan, missä tanssia odottelevat parit ovat kerääntymässä sorisevaksi parveksi. Sängen komea herrasmies seisoo aivan salin keskellä ja antaa neitojen viuhkojen liehua ympärillään kuin omaksi kunniaksen. ”Voisiko se olla hän?”

”Ainakin nuo kuusi naista selvästi odottavat vuoroaan päästäkseen hänen pakeilleen”, Richard toteaa. Luvun mainitseminen saa minut vilkaisemaan häntä tarkemmin. Veljeni silmät ovat kirkkaat, käsivarsi vapisee vain aavistuksen verran oman käteni alla. Hän ei sentään kerro, montako jalkaa neidot

pitävät etäisyyttä mieheen tai monenko asteen kulmassa he kannattelevat viuhkojaan. Vielä minun ei tarvitse olla huolissani.

Käännän katseeni takaisin tuntemattomaan mieheen, joka näyttää hänkin huomanneen minut ja tarkastelee asuani aina puristavista silkkikengistäni vanhanaikaiseen hiuskoruuni saakka. Tiedän pukeutuneeni auttamattoman epämuodikkaasti, mikä ei suinkaan johdu varallisuuden puutteesta vaan seuraelämän köyhyydestä – tosin äitini epäilemättä olisi pitänyt jälkimmäistä rikoksista suurimpana, olemmehan sentään Waywardeja. Ilmeisesti jokin kenkien ja korun välissä tekee kuitenkin vaikutuksen, sillä komistus hymyilee minulle ja jopa nyökäyttää päätään aivan kuin tarjoukseni olisi hyväksytty, vaikken tiedä sellaista esittäneeni. En tunne haikeutta joutuessani kääntämään selkäni hänen itseriittoiselle olemukselleen.

”Ei, sittenkin liian tumma. Tohtorin pitäisi olla vaaleaverinen”, totean Richardille ja kiskon häntä eteenpäin. ”Tuo on pelkkä herttuan tai jaarlin poika vailla muuta koulutusta kuin viettelyn jalo taito. Jatketaan etsimistä.”

”Maggie, minua huimaa hiukkasen”, Richard sanoo vaihteeksi, muttei suostu silti istumaan. ”Eikö olisi viisaampaa hakeutua paroni Levinin pakeille ja pyytää häntä esittelemään meidät?”

Richard pälyilee salin ovien suuntaan löytääkseen illan isännän tai vain nopeimman pakotien.

”Unohdat, veliseni, että paroni on nuori ja terve. Tuskin hänellä on koskaan ollut tarvetta lääkäriille”, sanon samalla kun kaarran sivuun välttääkseni törmäyksen kerrassaan kohutuuttomiin vanteisiin sonnustautuneen rouvan kanssa. Mielestäni näiden suuruudenhullujen naisihmisten leveydelle pitäisi määrittää turvarajat tai heitä tulisi yksinkertaisesti estää

osallistumasta kokoontumisiin sisätiloissa. Kirmailkoot avarilla pelloilla kaltaistensa rinnalla, vaikka surullinen näkyhän se olisi, kun naisparat eivät yltäisi tarttumaan toisiaan edes käsistä.

”Dominicin mukaan isäntämme kutsui tohtorin vain näyttäkseen muodikkaalta arvovaltaisten naapureidensa silmissä”, jatkan ja yritän samalla muistella, mitä uhrautuvainen palvelijamme on saanut selville koluttuaan läntisen Lontoon tavernoita. Tehtävä oli jopa janoisen irlantilaismiehen mittapuulla työläs, ja Dominic-parka tarvitsi kokonaisen aamupäivän toipuakseen kohmelostaan. ”Käsittääkseni etsimämme mies on pitkä, hyvin vaalea ja seuraa kaihtava. Hän suosii lääkäreille tyypillisiä leijonanharjaperuukkeja, joita näkee yleensä vain vanhemmilla herroilla. Haeskelemme siis väritöntä, tylä ja tyylitajutonta miestä, jonka huomiota kaikki silti janoavat.”

Richard ei näytä tyytyväiseltä, mutta koska hän ei ole valmis luopumaan käsivarresta, minun sallitaan retuuttaa häntä eteenpäin. Mitä nopeammin pääsemme täältä, sen parempi. Palvelijamme Dominic on jäänyt odottamaan meitä aulaan, enkä ole varma, saanko Richardin yksin sinne asti, jos kohtaus iskee kovin rajuna. Kunpa tauti näyttäytyisi tällä kertaa mieluummin vapinan, hengenahdistuksen tai pyörtymisen muodossa kuin pahoinvointina. En haluaisi menettää ainoaa kelvollista leninkiäni.

Kulkiessamme me keräämme juhlaväen katseita, kuten aina näinä harvoina kertoina, kun satumme liikkumaan ihmisten joukossa. Kenties se johtuu yhdennäköisyydestämme, vaikka itse aina ajattelen, ettei meissä ole muuta samaa kuin kastanjanruskeat hiukset ja suuret silmät, jotka eivät ole edes samanväriset. Epäilemättä moni silti tunnistaa Waywardin kummat kaksoiset, Marylebone Lanen erakot, vaikka ei meitä tuntisikaan.

”Oletko varma, että hän on täällä?” Richard jupisee samalla äänensävyllä kuin joskus lapsena, kun etsimme sammakoita ojan pohjalta. Hänen mukaansa sammakot karttoivat häntä, vaikka itse epäilin veljen purkin pysyvän tyhjänä vain, koska hän ei suostunut kastelemaan jalkojaan.

”Etkö luota omaan palvelijaasi?” näpäytän takaisin. ”Jos Dominic sanoo tohtorin ottaneen kutsun vastaan, kyllä hän täällä jossain on. Ehkä huomaamme hänet paremmin sitten, kun tanssi alkaa. Nuori paroni tuolla näyttää jo verryttelevän jalkojaan.”

Illan isäntänä on tuskin kahtakymmentä täyttänyt elostelija, joka on vastikään saanut perinnön hallintaansa ja hankkinut sillä merkittävän osuuden Itä-Intian kauppakomppaniasta. Matkalla tänne Soho Squaren laidalle Dominic ehti kertoa, että nuoren paronin leskiäiti on jo vuosikausia elellyt synnissä sihteerinsä kanssa jossain Devonshiren takamailla. Tapa, jolla palvelijamme sen sanoi, ei ollut aivan niin tuomitseva kuin olen oppinut häneltä odottamaan. Kenties Dominicin irlantilainen tulisuus on vähitellen hiipumassa kohti englantilaisen kohteliasta pidättyväisyyttä.

Ohittaessamme tarjoilupöydän poimin käteeni herkullisen näköisen kermaleivoksen, jonka päällä keikkuu sinisiä ja keltaisia kevätkukkasia. Tarjoan makupalaa Richardille, mutta hän vain kohottaa kulmiaan kysyvästi. Hylkään leivonnaisen ja nappaan sen tilalle helmeilevän viinilasin, josta siemaisen ensin itse, ennen kuin ojennan sen veljelleni. Kuten arvelin, juomatarjoukseen hän sentään tarttuu, vaikka olisin mieluummin nähnyt hänen nauttivan jotain kiinteää. Viini saa Richardin posket kyllä hehkumaan, mutta luonnoton puna on omiaan vain korostamaan hänen kasvojensa kalpeutta.

”Kattokruunuissa on 24 kynttilää”, Richard toteaa pää kenossa. ”Kuusi enemmän kuin yleensä.”

”Niinkö tosiaan? Mennäänpä sitten vain kaikessa rauhassa eteenpäin”, sanon iloisella äänellä, vaikka huoli painaa rintani. Sitä mukaa kun Richardin laskeminen lisääntyy, meidän aikamme alkaa käydä vähiin.

Viinitilikka on saanut sydämeni tykyttämään ja lämpö nousee nyt myös omille poskilleni. Silmäilen ihmisiä ympärilläni ja mietin, tällaistako olisi olla metsästäjä, joka hakee saalista tähtäimeensä. Tunne on kieltämättä huumaava. Mutta jos saalista ei pian ala näkyä, saatan hyvinkin vain kohottaa pyssyni ja tussauttaa sokkona, vaikka tulisinkin samalla harventaneeksi Lontoon seurapiirien herrasmieskantaa.

Juuri silloin pysähdyn niin äkisti, että Richard läikyttää viiniä hihalleen.

”Tuolla.”

Tuijotan edessämme huojuvan ihmismassan keskelle, käherrettyjen peruukkien ja strutsinsulkia pursuavien hiuslaitteiden lomitse. Huomioni herpaantuu vain hetkeksi pienen vaaleanpunaisen nenän pistäessä esiin erään rouvan hiustötte-röstä, mutta sitten unohdan viiksikarvat ja tarkennan katseeni takaisin varsinaiseen saaliiseeni.

”Hänkö?” Richard kysyy ja osoittaa nuorukaista, joka liehittelee erästä varttuneempaa rouvaa. Olen kivahtaa, että me etsimme nyt lääketieteen tohtoria emmekä punattua ja puu-teroitua rattopoikaa, mutta tydyn pudistamaan päätäni.

”Heidän takanaan, aivan salin perällä”, sanon ja odotan, kunnes veljenikin saa silmiinsä pitkän, hoikan miehen, joka puhuttelee parhaillaan yhtä talon lakeijoista. Mies on väri-tykseltään hyvin vaalea, kulmakarvat hädin tuskin erottuvat hänen pitkänomaisista kasvoistaan, ja hänellä on päässään vanhanaikainen peruukki, jonka leijonanharjaa jäljittelevät kiharat liikahtelevat hänen nyökkäystensä tahdissa. Mies vastaa saamaamme kuvausta täysin, paitsi että...

”Keskusteleeko hän tuon palvelijan kanssa?” Siristän silmiäni ja katson miehiä tarkemmin. Kyllä, kyseessä on ilmiselvä vuoropuhelu, jossa lakeija sanoo jotain ja tohtori kuuntelee nyökytellen, kunnes on hänen vuoronsa puhua. ”Miksi kummassa hän keskustelee eikä vain käske?”

”Tiedä häntä”, Richard vastaa olkiaan kohauttaen. ”Itse olen aina ajatellut, että hyvän miehen tunnistaa siitä, kuinka hän kohtelee palvelijoitaan.”

”Niin, mutta ei tuo ole hänen oma palvelijansa”, sanon, sillä lakeijan livreessä on talon palveluskunnan värit. Samassa miehet kuitenkin lopettavat jutustelunsa, tai oikeastaan lakeija lopettaa, varmasti koska kieli ulkona on vaikea puhua.

Nyt myös Richard havahtuu katsomaan tarkemmin. ”Herran tähden, tarttuiko hän juuri tuota poikaparkaa kielestä! Onko se rangaistus jostain, mitä tämä sanoi?”

Hymähdän taputelllessani veljeni kättä rauhoittavasti. ”Ei, veli kulta, ei se ole rangaistus. Se on lääkärintarkastus.”

2. luku,

jossa tohtori Foxille tehdään vastustamaton tarjous

Toukokuun puoliväli on tuonut ensimmäiset helteet, ja vaikka aurinko ei vielä porotakaan suoraan salongin korkeisiin ikkunoihin, kuumuus painaa kasaan jopa minun ryhtiäni, jota äitimme aina kehui niin ylvääksi. Mitään muuta kehuttavaa rouva Wayward ei minusta sitten löytänytkään, rauha hänen sielulleen.

Yksinäinen valonsäde leikkaa huoneen läpi ja siinä kimmeltävistä pölynhitusista huomaa, kuinka järkähtämättömän paikoillaan ilma seisoo. Otan viuhkani esiin ja nyökkään samalla vaivihkaa seinän vierustalla seisovalle palvelijalle, jotta tämä kävisi avaamassa eteishalliin vievät ovet. Tokkopa ilma siellä sen raikkaampaa on, mutta ainakin sitä on enemmän.

”Kenties nauttisimme lasilliset viiniä?” ehdotan samalla kun huiskutan viuhkallani niin, että saan kuivuneet silmämunani tarttumaan kiinni luomien sisäpintaan. ”Näin helteisenä päivänä se virkistäisi varmasti enemmän kuin tee tai kahvi.”

”Minulle kahvia”, Richard ilmoittaa, ja hänen oma palvelijansa Dominic kiirehtii täyttämään toiveen ikään kuin minä en olisi koskaan puhunutkaan. Tarjoilu ei varsinaisesti kuulu Dominicin tehtäviin, mutta hän hoitaa sen yhtä sulavasti kuin kaiken muunkin. On vaikea käsittää, että sama nuorukainen

oli vähällä saada lähtöpssit talosta jo ensimmäisellä palvelusviikollaan, mutta viidessä vuodessa kömpelöstä, keskenkasvuisesta irlantilaispojasta on kehkeytynyt lähes täydellinen miespalvelija, jota ilman tuskin tulisimme enää toimeen. Tai ainakaan Richard ei tulisi, ajattelen, kun Dominic sekoittaa sokerin hänen kahviinsa.

Itse joudun odottamaan, että toinen lakeijoista ymmärtää tuoda minulle viinilasillisen. Tältä palvelijalta puuttuu tyystin Dominicin valppaus ja luontevuus, aivan kuin hänen elämänsä suurin päämäärä ei olisikaan meidän kaikkien tarpeidemme tyydyttäminen. Välillä tuskailen, kuinka kauan saamme enää pitää Dominicin palveluksessamme, kun varmasti noin salskealle nuorukaiselle olisi tarjolla morsiamia jonoksi asti. Vielä Dominicin katse ei ole vaellellut talon piiioissa, mutta ennen pitkää joku neito saa hänet astumaan aviolliseen ansaan, ja sitten minun on etsittävä veljelleni uusi luottopalvelija. Ja hidasliikkeisen lakeijan läikyttäessä viiniä sohvapöydälle tiedän, ettei hänestä ainakaan ole Dominicin korvaajaksi.

”Entä mitä teille saisi olla, tohtori?” kysyn vieraaltamme, mutta minut torjutaan käden heilautuksella.

”Ei mitään, kiitos.”

Tohtori Fox kuulostaa täsmälleen siltä kuin hänelle yritettäisiin myydä hevosta, jonka suuhun ei juuri nyt pääse vilkaisuun. Hän katsoo eteenpäin järkähtämättömän totisena ja niin jäätävästi, että katseen luulisi viilentävän salongin ilmaa.

”Kenties tohtorille kelpaisi pieni purtava. Hedelmiä?”

”Ei kiitos.”

”Kuminapullia? Ne ovat erinomaisia, vaikka keittäjäamme on muuten aivan toivoton.”

”Ei.”

Tähän mennessä tohtori Fox on suostunut nauttimaan talossamme vain ilmaa, jota sitäkin hengittää ilmeisen vasten-

tahtoisesti. Hän istuu sievällä italialaistyyllisellä sohvalla selkä tikkusuorana ja takamus niin lähellä reunaa, että joutuu varmasti tekemään ankarasti töitä estääkseen itseään liukumasta lattialle. Tohtorin ilme on niin nyrpeä, että voisi kuvitella ilmassa leijuvan jokin vastenmielinen löyhkä, jonka vain hän on kyllin hienostunut aistimaan.

Foxin ulkomuoto on yhtä moitteeton kuin tavatessamme hänet kauppakomppanian juhlassa kaksi viikkoa sitten. Tyyneesti polvien päällä lepäävät kädet ovat puhtaat, kynnet on leikattu lyhyiksi ja hihansuiden pitsiröyhelöissä ei näy pölyn hippuakaan. Vaatteet ovat kallista tekoa, kenkien hopeasoljet kimaltelevat kuin ne olisi kiillotettu vaunuissa matkalla tänne. En voi olla arvostamatta sitä, kuinka symmetrisesti Fox on onnistunut heilauttamaan silkkitakkinsa liepeet istuutuessaan sohvalle, jonka syvänvihreää samettiverhoilua vasten hänen vaatteidensa pronssinhohtoinen kangas korostuu upeasti. Kasvot kaiken koreuden yllä ovat kuitenkin synkeän väritömät, suu enemmän aikaa pelkkä tiukka viiva eikä puoli-ummessa olevien silmien katse välitä sen paremmin lämpöä kuin kiinnostustakaan.

Tohtori Fox ei todellakaan haluaisi istua Wayward Courtin salongissa, eikä hän tee mitään peitelläkseen tunteitaan.

”Herra Wayward”, hän huokaisee kuin väsyneenä keskusteluun, joka on tuskin alkanut, ”kuten olen jo kertonut, en tällä hetkellä voi ottaa uusia potilaita.”

”Älkäähän nyt, ette ole vielä edes kuullut anteliasta tarjoustamme”, Richard vastaa ja yrittää hymyllä. Leuan asennosta on silti helppo huomata, että veljeni on sydämistynyt. Itse asiassa hän muistuttaa kovasti sitä pientä poikaa, joka kerran puri hampaitaan yhteen niin kiivaasti, että pyörtyä muksahti keskelle lastenhuoneen lattiaa, ja kaikki vain koska äiti oli käskenyt hänen avata köydet ja päästää minut irti tuolista.

Epäilen yhä, ettei äiti käsittänyt leikkimme luonnetta, muuten hän tuskin olisi vaatinut hurjaa merirosvoa vapauttavaksi.

”Rahalla on varsin vähän merkitystä silloin, kun kyse on ajasta”, Fox vastaa tyyliä. ”Ja aikaa minulla ei valitettavasti ole.”

Tohtorin kapeat kasvot voisivat olla jopa miellyttävät, jos ne suostuisivat hymyilemään muutenkin kuin vain kireinä välähdyksinä, jotka kielivät pikemminkin kiusaantuneisuudesta kuin ilosta. Hampaat eivät koskaan vilahda näkyviin, ja alan epäillä, ettei hänellä edes ole enää sellaisia, mikä olisi terveyden parissa toimivalle miehelle sangen huonoa mainosta.

”Itse olen aina ajatellut, että aikaa voi järjestää, jos vain on halua tehdä niin”, sanon sovittelevasti, ennen kuin veljeni ehtii vetää tarpeeksi henkeä lausuakseen jotain kipakkaa.

”Te kenties osaatte loihtia lisätunteja päiväänne, neiti Wayward, mutta minä en ole taikuri vaan pelkkä lääkäri”, tohtori Fox vastaa luonnottoman tyyneästi. ”Jos tahdotte, voin mielelläni suositella teille kollegojani, Lontoon arvostetuimpia asiantuntijoita, jotka voivat varmasti –”

Se saa Richardin huudahtamaan naurunsekaisella äänellä. ”Luuletteko, etten ole jo tavannut tämän kurjan kaupungin jokaista lääkäriä, apoteekkaria ja puoskaria! Kukaan heistä ei ole osannut auttaa minua, vaan kaikki kehottavat kääntymään teidän puoleenne. Ja Luoja tietää, että olemme yrittäneet!”

Richard viittaa minuun, ja minä nyökkään vahvistukseksi. Näen Dominicin liikahtelevan rauhattomasti hänen takanaan ja mulkoilevan tohtorin suuntaan sen näköisenä, että veljeni tarvitsisi vain antaa hyökkäyskäsky. Tunnollisena palvelijana Dominic epäilemättä hankkiutuisi siivosti eroon myös tohtorin ruumiista.

”Käyntikortti toisensa perään on jätetty teidän ovelle”, Richard jatkaa, vaikka Fox pyörittelee silmiään hänelle, ”mutta koskaan emme ole päässeet kynnystä pidemmälle tai saaneet

vastavierailua osaksemme, kun arvon tohtorilla pitää niin kii-
rettä. Hiiteen muut hoidokit, sanon minä!”

Tiedän veljeni asetelleen sanansa kehnosti ja päästäneen
turhautumisensa näkyviin, mutta tohtori Fox ei vaikuta niin-
kään loukkaantuneelta kuin järkyttyneeltä.

”Hyvä herra”, Fox puuskahtaa, vaikkei varmasti tällä het-
kellä näekään veljessäni mitään hyvää,”tekö rehellisesti kuvit-
telette minun hylkäävän uskolliset potilaani yhden uuden
tieltä?”

”Juuri niin. Nimetkää vain taksanne, raha ei ole este.”
Richardin ääni pysyy nyt rauhallisena, mutta näen suonen
pullottavan hänen ohimollaan ja kynsien uppoavan tuolin
käsinojaan.

Fox on pitkään hiljaa, ikään kuin hänen täytyisi ensin sula-
tella veljeni tarjousta, jotta voi torjua sen. ”Minä olen lääkäri
ja lääkärinä minulla on myös vastuita”, hän sanoo viimein.
Ääntämys on korostetun selkeä, jotta väärinkäsityksen vaaraa
ei syntyisi. ”Olen vannonut valan ja sitoutunut huolehtimaan
potilaistani. Rahalla ei ole sen kanssa mitään tekemistä. Jos
sen sijaan tahdotte *ostaa* lääkinnällisiä palveluita, suosittelen
kääntymään Covent Gardenin laidoilla rattailtaan huutele-
vien parantajien puoleen. Mutta minä, herra Wayward – minä
en ole ostettavissa.”

Sen kuultuaan Richard päästää irti käsinojasta ja nojautuu
nopeasti eteenpäin. Fox, joka on jo valmiiksi istunut tuolinsa
reunalla, säpsähtää kuin väistääkseen häntä. On vain ajan
kysymys, milloin molemmat miehet putoavat istuimiltaan.

”No, no”, sanon hymyillen ja katsahdan veljeeni. ”Voi-
simme kaikki nyt hieman rauhoittua. Emmehän tahdo aloit-
taa hoitosuhdetta huonoissa merkeissä. Richard?”

Veljeni nyökkää minulle hieman kankeasti, mutta nyökkää
yhtä kaikki, joten uskaltaudun tarttumaan viinilasiini ja annan

lakeijalle merkin kaataa lasillisen myös vieraallemme, halusi tämä sitä tai ei. Sitten nouse ja astelen salongin pehmeän maton poikki tohtori Foxin luo. Hameideni taivaansininen silkki kahisee kuin raikas tuuli puiden lehvistössä, kun asetaudun tohtorin viereen sohvalle, mutta edes iholleni ylenmääräisesti roiskittu parfyymi ei näytä saavan hänen tympeää ilmettään pehmenemään.

”Entä jos kertoisin teille, tohtori hyvä, ettei teillä varsinaisesti ole enää muita potilaita”, aloitan ja odotan sitten hetken, jotta lakeija ehtii tarjoilla viinin Foxille. ”Te pidätte kiinni velvollisuuksistanne, ja se on mielestäni yksinomaan ihailtavaa ja kunniaksi koko ammattikunnallenne. Valitettavasti vain asiakkaanne eivät ole osoittaneet samanlaista lojaaliutta.”

Foxin käsi tärähtää niin, että viini läikkyä hänen jalkoihinsa, mutta hän ei vaikuta huomaavan sitä. ”Kuinka... kuinka te voisitte tietää mitään minun potilaistani?”

”Niin, katsokaas, meillä naisilla on tapana juoruilla, kuten miehet muistavat aina mainita, kun sukupuolten erot tulevat puheeksi.” Oikaisen hameeni silkkistä helmaa, joka ei varsinaisesti tarvitse apua laskeutuakseen täydellisen luontevasti. ”Tulin siis puhuneeksi erinäisille ihmisille – ehkä voimme jättää heidän sukupuolensa omaan arvoonsa – ja sain kuulla, ketkä Lontoon seurapiireissä ovat kertoneet nauttivansa taitavien käsienne hoidosta. Olin itse asiassa yllättänyt, kuinka helposti sellaisen tiedon sai ongittua esiin. Ihmisten pitäisi opetella sulkemaan suunsa edes toisinaan, kielihän siinä kuivuu.”

Otan taas pienen siemauksen viinistäni, mutta vain tilkan, sillä juoma on osoittautunut jopa kahvia huonommaksi valinnaksi ja kuumuus rinnassani tuntuu vain kasvavan. Oikeastaan minun tekisi mieli haettaa itselleni lasillinen vettä, mutta ottaen huomioon Foxin käyttämän hoitomuodon se vaikuttaisi turhan tarkoitushakuiselta.

**HYVÄ LÄÄKÄRI TEKEE
PARHAANSA. TUHMA TEKEE
MITÄ TAHANSA.**

Maggien elämään ei ole koskaan mahtunut kuin kaksoisveli Richard. Sairaalloisen veljen parantamiseksi on kokeiltu kaikkea – paitsi koko Lontoon halutuimman tohtorin kylpyjä. Kun myös Maggie intoutuu nauttimaan jumalaisen tohtori Foxin vesiä, raja terapeuttisen ja tuhman välillä hämärtyy.

Häpeämätön historiallinen romaani sukeltaa 1700-luvun terveyskylpyihin, unohdettuihin muistoihin ja intiimeistä hoidoistaan kuulun lääkärin syliin.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4784-7